

DOKUMENTACE ZÁVĚREČNÉ PRÁCE

VYSOKÉ UČENÍ TECHNICKÉ V BRNĚ

BRNO UNIVERSITY OF TECHNOLOGY

FAKULTA VÝTVARNÝCH UMĚNÍ

FACULTY OF FINE ARTS

ATELIÉR MALÍŘSTVÍ 2

PAINTING STUDIO 2

Kamikakushi

Kamikakushi

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

BACHELOR THESIS

AUTOR/KA PRÁCE

AUTHOR

VEDOUCÍ PRÁCE

SUPERVISOR

Natálie Pejchová

doc. MgA. Luděk Rathouský

BRNO 2020

OBSAH DOKUMENTACE:

TEXTOVÁ ČÁST	s. 5 - 6
OBRAZOVÁ ČÁST	s. 7 - 15

TEXTOVÁ ČÁST

Během svého studia na Favu jsem se věnovala přenosu nazírané skutečnosti transformované/ vyprávěné v obraze, v jakémkoliv médiu jsem se vždy zabývala malířským gestem/ způsob zachycení obrazu (jak udělat obraz - bylo pro mě prvotní! zkoumání/ nejistota/ kámen úrazu). Prošla jsem různorodou transformací malby, kde se jazyk samotný ne mění, ale vyvíjí. Jednou se zatěžuje, podruhé se zjednodušuje, je upjatý a zase volný. Hledám vyváženost, která se neustále mírně naklání sem a tam. Zjednodušeně se věnuji malbě, je proměnlivá a nejistá. Učím se přijímat náhody, které tato technika umožňuje a pracovat s nimi. U mých prvních maleb (když jsem malovala svůj pokoj, nastražená zátiší v něm) jsem byla soustředěna pouze na nazíranou skutečnost. Ta se však postupně začala mísit s imaginací, která dotvářela obrazy. Rozhodla jsem se s inspirací zacházet různými způsoby. V tuto chvíli nestavím obrazy na stejných principech. Jednou pracuji se vzpomínkami, kterým přikládám na tajuplnosti, podruhé se snem, s viděnou skutečností, nebo rozvíjím obraz pouze malbou, tušením obrazu, stavem malování, prací. Společná je jim právě imaginace unášení.

Slovo Kamikakushi pojmenovává celou tuto škálu (sérii obrazů tvořící bakalářskou práci). Témata, která v ní vypracovávám je prchlivá emoční zaujatost prostorem. Emoce je u mne prvotní znak nazírání, vytváří atmosféru její využití je představa je hledání obrazu. Důležitost prostoru, který vytvářím pozorováním a přikládáním hodnot a vlastností spočívá ve znovu ožívování, chvíle kdy obraz žije sám osobě. Dostat se za pojmy vnímáním! Vždy vycházím z toho co je viděno/vnímáno. Důležitost malby jako takové! Vyvolá trošku nesvobodna, a komplikovanost pracovního procesu.

Výběr větších formátů, byl pro mě novou zkušeností. Měla jsem obavu, protože moje pečlivost je unavující, ale práce s větším formátem mi dala možnost nepohybovat se dlouho na jednom místě a více vnímat celkový pohyb, který je v měřítku mě/ diváka, a taky možnost pozorovat kolísavost síly/středů, odkud obraz přetéká/vychází/ se děje. Divák / vnímatel má v obrazech prostor, kde je vtažen do děje, jeho oči i tělo jsou součástí, pokračuje mimo obraz, imaginace v přítomnosti. Divák má být posluchačem pozorovatelem příběhu, průchozím bodem. Místo obrazu chci dílo nazývat artefaktem, do kterého lze vstupovat a zase vycházet. Zveličování a ožívování skutečnosti pomocí fantazie přidává na bájně hodnotě.

Tím simuluji stav ukradení - vtažení/kamikakushi. Tímto popisem o procesu nazírání a vztahu k malbě se dostávám k tématu mé bakalářské práce nazvané KAMIKAKUSHI. Tento pojem jsem si vypůjčila z japonské mytologie, která se často objevuje v pohádkách pro děti. Je popisován jako rituální technika magického únosu (duchovního cestování, kde je pozornost člověka unesena z běžného stavu vědomí do hlubších vrstev nazírání skutečnosti), při kterém si člověk toto unesení neuvědomuje a probouzí se z jakéhosi transu. Je v podstatě unesen do světa fantazie, kde se realita transformuje do symbolů, představ, vzpomínek... Všude to žije.

Tuto situaci chápu, jako zapomenutí se v pohledu říká se tomu zasnění se / nebo koukání do blba. Člověk není v tento moment duchapřítomný, je to ztráta dechu cesta do nezatiženého imaginování. Cogito snivce = cesta k poezii/ bdělá snivost/ prostor intimity bez hranic. Neživé věci mají schopnost zmocnit se živého ducha. Hranice mezi zkoumáním faktů, kde nás to, na co nazíráme, unese. Prostory začnou samy od sebe ožívat pouze díky tomu, že se rozhodneme tomu přikládat na důležitosti/ necháme se okouzlit. Je to pohádka, dětská lživost. Hra! Na něco cokoliv. Obrazy chtějí navazovat komunikaci s divákem nebo mu něco ukázat. Vnímatel obrazu se stává aktérem, účastník rozhovoru atmosféra působí prvotně, až pak je viděn obraz. Jsou to ódy na vzpomínky, které se časem transformují do pohádkově

nastražených scén/ konce. Nechci vědět, to co vidím tak to popíšu od-zadu, abych to viděla. Nejde o přímý popis! Jde o jemnosti/ rozdílnosti. Nevznikne popis ale příběh, drama! Je to moment kdy se probudí neklid, který v tom prázdňém tichu dělá randál- hlučí. Propojím se s prostorem, jsem přírody odkaz jsem dialogem, zrcadlem. Tento stav vnímání, prožívání skutečnosti je pro mne důležitým zdrojem imaginace. Je to stav, v němž se odehrává malování obrazu. Skutečnost se stává magickou ve chvíli, kdy na ni upřeme pozornost a zároveň ji vyprázdníme od pojmů. Bez pojmů znamená bez obalu.

V malbě i jako pro diváka je pro mne důležité podporovat schopnost/ se nechat unést/ nechat se okouzlit nevšedností/všedností, neboli hru vždy za tím něco stojí. Pozorování je hra, to je to co chci svou prací sdílet/ vyjadřovat. Znamená to být otevřený komunikaci s artefaktem / schopnost člověka vytvořit vstup nazírání odjinud / z jiného úhlu pohledu. Vše vychází stále ze stejného bodu: Já, ty, věc, prostor, pohyb= Óda na skutečnost. Sdílet tento neracionální proud imaginace, reakce na dění se kolem. Dokumentuji to, co je považováno za všednost. V obrazech musí být obtisk dnů= duch věci.

Volba materiálu pro mou bakalářskou práci je olej na plátně, a to z čistě praktických důvodů / lepší pigment/ možnost pastění/ díky pomalému schnutí lze zasahovat, bez toho aniž by obraz zestárl. V obrazech pro bc. Práci se snažím docílit všech předešle popisovaných principů. V obrazech je většinou hl. aktér/ věc/ ve středu/ obrazy jsou centrální. V podstatě tím posilují upření pozornosti= být plně soustředěn na to s čím se rozhodnu vést komunikaci/ sběr informací. Velmi často odkazuji mou prací k přírodě jako ke zdroji a původu. Důležitá inspirace pro mě tkví ve filmu smysl pro symboliku Andreje Tarkovského, smysl pro tajemný obraz Jima Jarmusche atd., ale vycházím také ze vzpomínek na staré české pohádky a říkanky/ kde je atmosféra/ sdělení / archetyp. Také v literatuře Gastona Bachelarda, jeho lásce k popisu a práce se slovy.

Všechno to vede k tomu, že jsem se dlouhodobě věnovala tvořením/ ukončováním obrazů, a toto se dá považovat za shrnutí průzkumu/ objevování a zjevování výsledků, které se pořád vyvíjejí a vedou k postupnému zcelování výtvarného jazyka.

Závěrem jsou hesla, které jsou pro mne a mojí práci nejaktuálnější. Volný proud vrstvení slov.

Závěr: / nacházení / pozorování/ informace/ duchapřítomnost/sem mimo / ztratit se v zahlcenosti/ odprostit se od informací, které jsou zaznamenány = uvolněnost/ bacha to je moc/ mít to pod kontrolou /nemít kontrolu/ zjednodušit / zatím mi bude stačit tušení obrazu, pak uvidím/ je to nekonečný hledání / chci jistotu/ nechci jistotu = samozřejmost /nedokončit obraz/ nehledám manýru = to radši nebudu malovat / zatím se to nestalo obrazy dokončuju, ale už je nebudu zachraňovat / dětský (teenage) expresionismus

Pejchová Natálie 2020

OBRAZOVÁ ČÁST

Kamikakushi, 2019, olej na plátně, 120x150

Zvíře „z očí do očí“, 2020, olej na plátně, 175x140

Posttwilight, 2020, olej na plátně, 140x175

Emozátiší, 2020, olej na plátně, 180x120

Na povrch země vstoupím, srdce ti rozpálím, 2020, olej na plátně, 180x135

Lampión, 2020, olej na plátně, 180x120

Ježibaba, 2020, olej na plátně, 120x175

Taky jsem ze tmy. „Princ“, 2020, olej na plátně, 120x80

+

Po dlouhý době sem se šla bát, nahlas dechám, 2020, olej na plátně, 170x130